

Sygn. akt II W 513/16

RSOW 1909/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Jamrozy- Szponik

Protokolant: Iwona Połczyńska

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2016 roku sprawy

T. B.

syna S. i W. z domu S.

urodzonego (...) w miejscowości J.

obwinionego to, że:

I. w dniu 24 lipca 2016 roku, około godziny 17.50 na 11,6 km drogi wojewódzkiej nr (...), pomiędzy miejscowościami Ś. i S., woj. (...), kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości do 100 km/h określonego ustawą, jadąc z prędkością 161 km/h, tj. o 61 km/h więcej od dopuszczalnej,

tj. o wykroczenie z art. 92 a kw ;

II. w tym samym miejscu i czasie kierował w/w pojazdem nie mając do tego uprawnienia,

tj. o wykroczenie z art. 94 § 1 kw ;

I. obwinionego **T. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w części wstępnej wyroku, tj. wykroczeń z art. 92 a kw i art. 94 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 a kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł (stu) złotych i zobowiązuje go do uiszczenia 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 15 grudnia 2016 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lipca 2016 roku pomiędzy godziną 14-tą a 22-gą funkcjonariusze Policji G. F. oraz P. P. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym na 11,6 km drogi wojewódzkiej nr (...) pomiędzy Ś. a S. województwa (...). Na drodze tej obowiązywało ograniczenie prędkości do 100 km/h. Około godziny 17:50 w/w funkcjonariusze Policji zatrzymali do

kontroli drogowej kierującego pojazdem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) – T. B., poruszającego się z prędkością 161 km/h.

Dowód:

- płyta CD z zapisem z wideorejestratora – k. 6 w zw. z k. 33;

- wyjaśnienia obwinionego – k. 10 w zw. z k. 33.

T. B. posiada wydany w dniu 7 maja 2008 roku przez Prezydenta Miasta D. wtórnik prawa jazdy kategorii A i C, natomiast nigdy nie uzyskał uprawnień do kierowania pojazdami w zakresie kategorii B. Wobec T. B. nie została także wydana decyzja administracyjna odnośnie cofnięcia uprawnień kategorii B.

Dowód:

- pismo Naczelnika Wydziału Komunikacji i Drogownictwa Urzędu Miejskiego w D. z dnia 8 grudnia 2016 roku – k. 28 w zw. z k. 33.

Obwiniony T. B. ukończył 45 lat, jest żonaty i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Jest osobą bezrobotną, niezarejestrowaną w Urzędzie Pracy, nieuzyskującą też żadnego dochodu, bez majątku. Nie był uprzednio karany.

Dowód:

- dane obwinionego – k. 3 w zw. z k. 33;

- karta karna – k. 15.

Obwiniony T. B. nie stawiał się przed Sądem i nie złożył wyjaśnień. Słuchany natomiast w toku czynności wyjaśniających przyznał się do popełnienia pierwszego z zarzucanych mu we wniosku o ukaranie czynów, tj. przekroczenia dozwolonej prędkości, natomiast zaprzeczył, jakoby miał prowadzić pojazd nie mając do tego uprawnień. Wyjaśnił, że posiada prawo jazdy kategorii C od 1990 roku, które zrobił podczas odbywania zasadniczej służby wojskowej i którym legitymuje się od 26 lat. W tym okresie miał trzy podobne sytuacje. Podkreślił, że prawo jazdy kategorii C można uzyskać jedynie posiadając wcześniej kategorię B.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonego przez Sąd stanu faktycznego zarówno fakt popełnienia przez obwinionego zarzucanych mu czynów, jak i jego wina nie budzą wątpliwości.

Obwiniony nie kwestionował swojego sprawstwa w zakresie przekroczenia prędkości, które to wyjaśnienia uznano za wiarygodne, mające oparcie w w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym w postaci nagrania znajdującego się na płycie CD z zapisem z wideorejestratora. Jednocześnie T. B. dokonał interpretacji przepisów prawnych, z których wywodzi, iż prawo jazdy do prowadzenia pojazdów kat. C uprawnia go jednocześnie do kierowania pojazdami kat. B. Powyższy pogląd nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 94 § 1 k.w., kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu prowadzi pojazd, nie mając do tego uprawnienia, podlega karze grzywny.

Powołany przepis penalizuje zachowanie polegające na prowadzeniu na drodze publicznej pojazdu bez wymaganego uprawnienia, stanowiące wykroczenie formalne, które może być popełnione tylko przez działanie. Jego istotą jest stworzenie abstrakcyjnego niebezpieczeństwa. Do realizacji znamion wykroczenia dojdzie w każdym przypadku prowadzenia pojazdu bez uprawnień, niezależnie od faktycznych umiejętności kierującego takim pojazdem (zob. W. Radecki (w:) M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń. Komentarz..., 2013, s. 679).

Przepisami ustawy z dnia 5 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 627 ze zm.) zostały określone m.in. konieczne wymagania, jakie muszą spełniać osoby ubiegające się do uzyskania uprawnień do prowadzenia pojazdów poszczególnych kategorii oraz zasady uzyskiwania i cofania takich uprawnień. W art. 6 powołanej ustawy w ust. 1 pkt 6 wskazano przy tym, że prawo jazdy kategorii B stwierdza posiadanie uprawnienia do kierowania pojazdem samochodowym o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t, z wyjątkiem autobusu i motocykla (art. 6 ust. 1 pkt 6 lit. a), zespołem pojazdów złożonym z pojazdu, o którym mowa w lit. a, oraz z przyczepy lekkiej, zespołem pojazdów złożonym z pojazdu, o którym mowa w lit. a, oraz z przyczepy innej niż lekka, o ile łączna dopuszczalna masa całkowita zespołu tych pojazdów nie przekracza 4250 kg, z zastrzeżeniem ust. 2, oraz pojazdami określonymi dla prawa jazdy kategorii AM. Prawo jazdy kategorii C uprawnia natomiast do kierowania pojazdem samochodowym o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 3,5 t, z wyjątkiem autobusu (art. 6 ust. 1 pkt 8 lit. a), zespołem pojazdów złożonym z pojazdu, o którym mowa w lit. a, oraz z przyczepy lekkiej oraz pojazdami określonymi dla prawa jazdy kategorii AM (art. 6 ust. 1 pkt 8 ustawy o kierujących pojazdami). Powyższe oznacza, że kategoria C prawa jazdy nie daje uprawnień do kierowania pojazdami kat. B. W tym przypadku nie można zaakceptować wnioskowania, zgodnie z którym, osoba posiadająca prawo jazdy wyższej kategorii jest uprawniona do kierowania pojazdami niżej.

Tego czynu obwiniony dopuścił się umyślnie. Dysponując od 1990 roku prawem jazdy kategorii C, a poruszając się pojazdem zaliczonym do kategorii B, winien był co najmniej godzić się z tym, że swoim zachowaniem narusza powszechnie obowiązujące przepisy regulujące uprawnienia do kierowania pojazdami poszczególnych kategorii,

Zgodnie z art. 92a k.w., kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny.

Przepis powyższy obejmuje każde naruszenie ograniczenia prędkości formalnie wynikające z ustawy (określone w art. 20 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym /t.j. Dz. U. z 2017 roku, poz. 128/) lub znaku drogowego, wiążące wszystkich prowadzących pojazdy poza przypadkami pojazdów uprzywilejowanych. Ograniczenie prędkości obejmuje odcinek drogi od miejsca ustawienia znaku lub miejsca stanowiącego początek drogi określonego rodzaju do miejsca znaku, od którego przestaje obowiązywać ograniczenie, lub do końca drogi, od punktu, od którego rozpoczyna się droga wyższej kategorii. Prowadzący pojazd nie może przy tym powoływać się na brak wiedzy o rodzaju znaku lub drogi, z którą łączy się dozwolona prędkość (tak T. Bojarski (red.), Kodeks wykroczeń, Komentarz do art. 92a, wyd. V, Wolters Kluwer).

Jak wykazało postępowanie dowodowe, T. B. w dniu 24 lipca 2016 roku na odcinku drogi wojewódzkiej nr (...) pomiędzy Ś. a S. kierował pojazdem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), poruszając się z prędkością 161 km/h. W miejscu tym obowiązywało ograniczenie prędkości do 100 km/h, wynikające z art. 20 ust. 3 lit. c ustawy – Prawo o ruchu drogowym, w myśl którego prędkość dopuszczalna poza obszarem zabudowanym w przypadku samochodu osobowego, motocykla lub samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t na drodze ekspresowej jednojezdniowej oraz na drodze dwujezdniowej co najmniej o dwóch pasach przeznaczonych dla każdego kierunku ruchu wynosi 100 km/h.

Obwiniony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim.

Tak więc zachowania obwinionego wyczerpały wszystkie znamiona wykroczenia z art. 92a k.w oraz wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.

Co do kary:

Przy kształtowaniu wymiaru sankcji karnej orzeczonej wobec obwinionego Sąd kierował się zasadami wymiaru kary określonymi w art. 33 k.w.

Stopień winy obwinionego w popełnieniu przypisanych mu wykroczeń był wysoki. T. B. nie działał w żadnej szczególnej sytuacji motywacyjnej, usprawiedliwiającej w pewnym stopniu niedanie posłuchu obowiązującym normom prawnym, które swoim zachowaniem w dniu 24 lipca 2016 roku naruszył.

Ustalając stopień społecznej szkodliwości przypisanych obwinionemu wykroczeń jako znaczny Sąd wziął pod uwagę, iż T. B. swoim zachowaniem godził w porządek na drodze, na której odbywa się ruch pojazdów i bezpieczeństwo w tym ruchu. Pojazd prowadził w godzinach popołudniowych, w których podróżowali także inni uczestnicy ruchu. Znacznie przekroczył przy tym dozwoloną prędkość, ponieważ o 61 km/h, nie posiadając jednocześnie uprawnień do kierowania pojazdem, który wówczas prowadził. Jednocześnie uwzględniono, iż obwiniony nie był dotychczas karany.

Zgodnie z art. 9 § 2 k.w., jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów. Zarówno w art. 92a k.w., jak i art. 94 § 1 k.w. została przewidziana kara grzywny.

Uznając zatem obwinionego za winnego popełnienia w/w czynów Sąd na mocy art. 92a k.w. przy zastosowaniu art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 800 zł.

W ocenie Sądu ukształtowana w powyższy sposób kara daje realną nadzieję, że obwiniony zrozumie naganność swojego postępowania, a zarazem będzie wystarczająca dla wdrożenia T. B. w poszanowanie porządku prawnego realizując swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej.

Zdaniem Sądu kara ta osiągnie także swoje cele w zakresie społecznego oddziaływania. Umocni w świadomości społecznej konieczność przestrzegania norm chroniących bezpieczeństwo w ruchu drogowym.

Co do kosztów:

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 627 k.p.k. w związku z art. 119 k.p.w. i art. 118 § 1 k.p.w. i na podstawie tych przepisów i art. 3 ust. 1 w związku z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 1247 ze zm.) zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł oraz opłatę, którą wymierzył mu w kwocie 80 złotych.